

Дело C-590/21**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

23 септември 2021 г.

Запитваща юрисдикция:

Areios Pagos (Касационен съд, Гърция)

Дата на акта за преюдициално запитване:

25 юни 2021 г.

Жалбоподатели:

Charles Taylor Adjusting

FD

Ответници:

Starlight Shipping Company

Overseas Marine Enterprises INC

Предмет на спора в главното производство

Молба за признаване и за декларация за изпълняемост на чуждестранно съдебно решение и на чуждестранни определения, които предотвратяват и възпрепятстват предоставянето на съдебна защита от съд на друга държава членка или образуването на вече образувани в нея производства —
Определение за публична политика съгласно член 34, точка 1 и член 45, параграф 1 от Регламент № 44/2001.

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Член 267 ДФЕС, тълкуване на Регламент № 44/2001

Преюдициални въпроси

- I) Трябва ли явното противоречие с публичната политика на Съюза, а оттам и с националната публична политика, което е основание за отказ за признаване и за декларация за изпълняемост съгласно член 34, точка 1 и член 45, параграф 1 от Регламент № 44/2001, да се разбира в смисъл, че освен изричните „anti-suit injunctions“, забраняващи откриването и продължаването на производства пред съд на друга държава членка, визира и решения или определения на съдилища на държави членки, които: i) предотвратяват и възпрепятстват жалбоподателя при получаването на съдебна защита от съд на друга държава членка или при продължаването на вече висящи пред него производства и ii) това съответно представлява намеса в компетентността на съда на друга държава членка да разгледа определен спор, с който вече е сезиран и който е признат за съвместим с публичната политика на Съюза? По-специално, противоречи ли на публичната политика на Съюза съгласно член 34, точка 1 и член 45, параграф 1 от Регламент № 44/2001 признаването и/или декларацията за изпълняемост на решение или определение на съд на държава членка, с които на молителите за признаване и за декларация за изпълняемост се предоставя временно и предсрочно парично обезщетение за разноските и разходите, свързани с предявяването на съдебния иск или с продължаването на производство пред съда на друга държава членка, с мотива че: а) след разглеждането на този иск делото е обвързано от споразумение за уреждане на задълженията, редовно установено и потвърдено от съд на държавата членка, който постановява решението (или) и определението, и б) на съда на другата държава членка, сезиран от ответника с нов иск, липсва компетентност по силата на клауза за предоставяне на изключителна компетентност?
- II) При отрицателен отговор на първия въпрос представлява ли явното и пряко противоречие с националната публична политика — в съответствие с посочените по-горе и възприети в страната основни културни и правни разбирания, и с основните норми на гръцкото право относно същината на правото на съдебна защита (член 8 и член 20 от гръцката Конституция, член 33 от гръцкия Граждански кодекс и принципът на защита на това право, конкретизиран в член 176 и член 173, параграфи 1—3, член 185, член 205 и член 191 от гръцкия Граждански процесуален кодекс, цитиран в точка 6 от мотивите), както и с член 6, параграф 1 от ЕКПЧ, така че в този случай да може да не се прилага правото на Съюза, свързано със свободното движение на съдебни решения, и непризнаването поради този отказ да е в съответствие с разбиранията, възприемащи и насърчаващи европейската перспектива — основание за възпрепятстване съгласно член 34, точка 1 от Регламент № 44/2001, в смисъла, в който трябва да се тълкува от Съда на ЕС, на признаването и изпълнението в Гърция

на посочените по-горе решение и определения (точка I), постановени от съдилища на друга държава членка (Обединеното кралство)?

Цитирани разпоредби от правото на Съюза и цитирана практика на Съда

Харта на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) — член 47.

Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1) — по-специално член 34, точка 1 и член 45.

Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1) — членове 66, 80 и 81.

Решения на Съда от 13 октомври 2011 г., Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653), от 28 март 2000 г., Krombach (C-7/98, EU:C:2000:164), от 11 май 2000 г., Renault (C-38/98, EU:C:2000:225), от 23 октомври 2014 г., flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, т. 45), от 28 април 2009 г., Apostolidis (C-420/07, EU:C:2009:271, т. 55), от 9 декември 2003 г., Gasser (C-116/02, EU:C:2003:657, т. 48 и 72), от 27 април 2004 г., Turner (C-159/02, EU:C:2004:228), от 27 юни 1991 г., Overseas Union Insurance и др. (C-351/89, EU:C:1991:279, т. 23 и 24), и от 10 февруари 2009 г., Allianz и Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69).

Релевантни разпоредби от международното право

Европейска конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) — член 6, параграф 1.

Релевантни разпоредби от националното право

Конституция на Република Гърция — членове 8 и 20.

Граждански кодекс (ГК) — член 33.

Гражданскопроцесуален кодекс (ГПК) — член 176, член 173, параграфи 1—3, членове 185, 205 и 191.

Кратко представяне на фактическата обстановка и на производството

- 1 Първият ответник Starlight Shipping Company (наричан по-нататък „Starlight“) е също собственик на кораба, а вторият — Overseas Marine Enterprises (наричан по-нататък „ОМЕ“), е оператор на кораба, който е потънал и изгубен заедно с товара си след морски инцидент на 3 май 2006 г.
- 2 Към момента на загубата му този кораб е бил застрахован от трима застрахователи. Предвид първоначалния отказ на застрахователите да изплатят застрахователно обезщетение, Starlight предявява иск пред английските съдилища срещу първите двама застрахователи и започва арбитражно производство срещу третия застраховател, за да получи плащане на застрахователното обезщетение.
- 3 Докато тези производства са висящи, между ответниците и тримата застрахователи на кораба са сключени споразумения за уреждане на задълженията (Settlement Agreements). С тези споразумения се слага край на висящите производства и застрахователите се съгласяват да изплатят предвиденото в застрахователните полици застрахователно обезщетение като цялостна сума за всички вземания, свързани със загубата на кораба. Споразуменията за уреждане на задълженията са доведени до знанието на английски съд и са утвърдени от него на 14 декември 2007 г. и на 7 януари 2008 г.
- 4 Впоследствие ответниците, както и другите собственици на кораба, подават пред Polymeles Protodikeio Peiraios (Първоинстанционен съд Пирея, Гърция) искове насочени вече срещу жалбоподателите. Тези искове се основават на вредоносен факт и целят получаване на обезщетение за нанесени вреди и парично обезщетение за неимуществените вреди, които се твърди, че са претърпени поради това деяние.
- 5 По-специално ответниците изтъкват, че в хода на производството пред английските юрисдикции, по време на отказа на застрахователите да изплатят застрахователното обезщетение, служители и представители на застрахователите, сред които жалбоподателите Charles Taylor adjusting Limited (действащо в качеството на дружество за правни и технически консултации) и FD (действащ в качеството на физическо лице — директор на последното към момента на настъпване на фактите), на които застрахователите на кораба възложили защитата си срещу претенциите на първия ответник, разпространявали сред трети лица неверни и накърняващи доброто им име твърдения, които засегнали доверието в ответниците и техния авторитет.
- 6 Именно в този контекст пред английските юрисдикции са подадени искове от застрахователите и от техните служители или представители (сред които жалбоподателите), които са ответници в производствата пред Polymeles Protodikeio Peiraios (Първоинстанционен съд Пирея). С тях се цели да бъде

постановено, че предявените в Гърция искове нарушават споразуменията за уреждане на задълженията и се предявяват искания за обезщетение за вреди.

- 7 В хода на производството по тези искове и претенции на 26 септември 2014 г. са постановени решение на съдия Flaux от High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, Commercial Court (Висш съд (Англия и Уелс), общо гражданско отделение, търговска колегия) и две определения на същата юрисдикция.
- 8 В решението по-специално се приема, на първо място, че съгласно споразуменията за уреждане на задълженията за служители и представители се считат и жалбоподателите, и че Starlight и OME също са предявили претенциите си срещу жалбоподателите. Прието е също, че подадените в Гърция искове, включително срещу жалбоподателите, нарушават без изключение всички споразуменията за уреждане на задълженията. В съответствие с това решение споразуменията за уреждане на задълженията водят до това всяка евентуална претенция по отношение на тези служители или на техните представители, съвместно отговорни за вредоносни факти (претенции, които са в основата на предявените в Гърция искове), да се урежда от споразуменията за уреждане на задълженията. Накрая, що се отнася до правото на жалбоподателите на обезщетение, е признато, че те имат право на предварително заплащане като обезщетение на 100 000 GBP.
- 9 На второ място, двете определения признават, че споразуменията за уреждане на задълженията освобождават по-специално и жалбоподателите от тяхната отговорност по отношение на всички претенции, които Starlight и OME могат да имат относно загубата на кораба, включително всяка отговорност по отношение на претенциите по исковете в Гърция, и че подаването и поддържането от Starlight и OME на исковете в Гърция срещу жалбоподателите нарушават споразуменията за уреждане на задълженията по отношение на пълното и окончателно приключване на споровете и изключителната компетентност по тях.
- 10 С първото определение ответниците са осъдени да заплатят на жалбоподателите: а) като обезщетение сума, чийто размер предварително е определен на 100 000 GBP — за покриване на претърпените загуби до 9 септември 2014 г. и б) разноските на втория жалбоподател, определени в размер на 120 000 GBP.
- 11 С второто определение ответниците са осъдени да заплатят на жалбоподателите разноските на втория жалбоподател, определени в размер на 30 000 GBP.
- 12 Тези две определения съдържат и разпоредби, уведомяващи Starlight и OME, както и физическите лица, които ги представляват, че при

несъобразяване с определенията поведението им би могло да се счете за неуважение към съда и имуществото им може да бъде конфискувано или да им бъде наложена глоба, а физическите лица да бъдат задържани.

- 13 С молба от 7 януари 2015 г. до Monomeles Protodikeio Peiraios (едноличен състав на Първоинстанционен съд Пирей, Гърция) жалбоподателите са поискали признаване и декларация за изпълняемост в Гърция на основание Регламент № 44/2001 на посоченото решение и на двете определения. Monomeles Protodikeio Peiraios уважава тяхното искане.
- 14 На 11 септември 2015 г. ответниците подават жалба пред Monomeles Efeteio Peiraios (едноличен състав на Апелативен съд Пирей, Гърция) на основание член 43 от Регламент № 44/2001. Monomeles Efeteio Peiraios уважава жалбата, отменя решението на първоинстанционния съд и отхвърля искането на жалбоподателите.
- 15 Monomeles Efeteio Peiraios по-специално приема, че жалбоподателите са поискали съдебна защита пред английските юрисдикции, считайки, че споразуменията за уреждане на задълженията биха лишили сезираните гръцки съдилища от правораздавателни правомощия в това отношение. Освен това според тази юрисдикция решението и двете определения не съдържат разпореждане, забраняващо производство пред друг съд („anti-suit injunction“). Според нея обаче както в решението, така и в определенията се съдържат съображения, които възпрепятстват развитието на образуванията в Гърция производства, изискват изплащането на обезщетения и предупреждават за задължението за обезщетяване тези, които искат да получат вземанията си в рамките на производства пред гръцкия съд. Следователно тези текстове съдържали „квази“ anti-suit injunctions, които не допускат производството пред гръцкия съд в нарушение на разпоредбите на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ и на член 8, параграф 1 и член 20 от Конституцията, които разпоредби попадат в сърцевината на понятието за обществен ред.
- 16 На 7 октомври 2019 г. жалбоподателите в главното производство подават жалба пред запитващата юрисдикция срещу решението на Monomeles Efeteio Peiraios.

Основни доводи на страните в главното производство

- 17 В жалбата си пред Monomeles Efeteio Peiraios ответниците изтъкват, че признаването и декларацията за изпълняемост на това решение и на тези определения явно противоречат на материално- и процесуалноправния ред на националното право и на правото на Съюза, тъй като нарушават основното им право на съдебна защита и представляват недопустима намеса в правораздавателните правомощия на юрисдикциите на друга държава членка, в случая на гръцките съдилища.

- 18 Жалбоподателите твърдят, че обжалваното решение е опорочено поспециално от грешка при тълкуването и прилагането на разпоредбите на член 34, точка 1 от Регламент № 44/2001 (който трябва да се прилага ограничително), на член 33 от Гражданския кодекс, на членове 8 и 20 от Конституцията и на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ. По-точно те поддържат, че правилното тълкуване на тези разпоредби би следвало да доведе до извода, че решението и определенията явно не противоречат на националния обществен ред и на този на Съюза и не са в разрез с основните му принципи, доколкото предварителното предоставяне на обезщетение на жалбоподателите в производствата, образувани в Гърция преди подаването на исканията им пред английските юрисдикции, не изключва достъпа до гръцките съдилища и до тяхната съдебна защита и че неправилно решението и определенията са били разглеждани подобно на *anti-suit injunctions*.

Кратко представяне на мотивите за преюдициалното запитване

- 19 Най-напред запитващата юрисдикция счита, че в случай като настоящия, в който се иска признаване и декларация за изпълняемост на решения или определения, постановени преди 10 януари 2015 г. по искове или молби, подадени преди тази дата, се прилагат разпоредбите на Регламент № 44/2001, а не тези на Регламент № 1215/2012.
- 20 В Гърция общественият ред, що се отнася до признаването на чуждестранни решения, се разбира съгласно член 33 от Гражданския кодекс, който отразява и международния обществен ред. Така признаването или декларацията за изпълняемост на дадено решение в Гърция не могат да бъдат допуснати, ако по съдържанието си изпълнението им противоречи на основни културни, етични, обществени, правни или икономически разбирания, които съществуват в страната и организират ритъма ѝ на живот. Поради това признаване или декларация за изпълняемост не могат да бъдат предоставени и когато съдържанието и разпоредбите на чуждестранното решение са в противоречие с основни културни или правни принципи и с признати от правовата държава основни права на лицата.
- 21 Освен това съгласно член 8, параграф 1 от Конституцията „[н]икой не може да бъде лишен против волята му от производство пред установен в съответствие със закона съд“, докато съгласно член 20, параграф 1 от Конституцията „[в]секи има право на съдебна защита пред съдилища и може да изложи пред тях доводи, свързани с правата или интересите му, в съответствие с разпоредбите на закона“. Разглеждани заедно, тези разпоредби от Конституцията напълно гарантират на всеки правото да се обърне към гръцките съдилища и да търси от тях пълна правна защита. Това право е основно и е част от ядрото на гръцкия правен ред, засяга цялото гръцко материално и процесуално право и се материализира по различен начин. Така според гръцкото право е немислимо и неприемливо а priori да

се изключи възможността за ползване на съдебна защита или наличието на намеса и пречки, които я правят по-трудна. Заповедта за плащане на временно обезщетение на ищеца, който е подал иск пред съдилищата и зависи от поисканата съдебна защита, представлява пречка от такова естество.

- 22 В точка 6 от мотивите запитващата юрисдикция посочва, че безспорно гръцкият правен ред предвижда и санкции чрез различни процесуалноправни разпоредби в случай на злоупотреба с процесуални права. По-специално се предвижда съдебните разноски да са за сметка на загубилата делото страна (член 176 от ГПК), което обаче се разпорежда от съда при постановяване на окончателното решение по спора, когато фазата на вземане на решение е приключила, докато на предходните етапи всяка страна понася разноските за всяко процесуално действие, предложено от нея (член 173, параграфи 1—3 от ГПК), освен в някои изрично предвидени случаи. Предвижда се също съдебните разноски (с окончателното решение) да се поемат от жалбоподателя, спечелил делото, ако последният не е изпълнил задължението си за достоверност или е отговорен за други недобросъвестни процесуални практики (член 185 от ГПК), налагането с окончателно решение на парична санкция на недобросъвестната страна, която явно е подала неоснователна жалба или иск, или е започнала процедура с намерения за отлагане, или не е спазила добрите нрави и т.н. (член 205 от ГПК), както и възможността да се наложат на жалбоподателя съдебни разноски за отлагане на обсъждането на делото (член 241, параграф 1 от ГПК). Накрая, гръцкото процесуално право предвижда, че определението, дори ако е окончателно решение на първоинстанционна юрисдикция, което подлежи на обжалване по общия ред (член 909, точка 2 от ГПК), т.е. чрез възражение и обжалване по въззивен ред, не може да бъде обявено временно за подлежащо на изпълнение. От това следва, че определението относно съдебните разноски не може въобще да бъде обявено за изпълняемо преди постановяването на окончателното решение, за да се избегне всякаква пречка за подаването на жалба по общия ред от загубилата делото страна. От съдебната практика на гръцките съдилища следва също, че недобросъвестното процесуално поведение на ищец, който прави неверни твърдения, също поражда задължение за обезщетяване на насрещната страна (ответника) поради незаконосъобразно действие (членове 914 и 919 от Гражданския кодекс), но само в случай, че не противоречи на силата на пресъдено нещо, с която се ползва решението по предявения от ищеца иск. Начинът, по който този въпрос се разглежда в гръцката съдебна практика, ясно показва, че юрисдикциите са длъжни по принцип да защитават основното право на ищеца/жалбоподателя да сезира съдилищата, дори ако поведението му може да се счита за злоупотреба, без да може да се допусне никаква превантивна намеса на съдилищата, засягаща изхода на съдебния му иск или допускаща обезщетение за вреди преди приключването на съответното производство, за да се възпрепятства исканата съдебна защита. Същевременно възможността за последващо предвиждане на обезщетение за вреди се запазва, ако е съвместима с изхода

на делото по предявения иск. Освен това съгласно вътрешното законодателство единственият съд, който е компетентен да осъди дадена страна да заплати съдебните разноски във връзка с образувано пред него производство, е съдът, който ще се произнесе окончателно по тях (член 191 от ГПК).

- 23 Впрочем член 6, параграф 1 от ЕКПЧ защитава правото на всяко лице на съдебна защита. Това основно право е закрепено и в член 47 от Хартата, който установява право на обжалване пред правораздавателен орган. Това право е част и от общите конституционни традиции на държавите — членки на Европейския съюз, и на международните инструменти за защита на правата на човека. Следователно защитата на това право се отнася — с оглед също на целите на тълкуването и прилагането на член 34, точка 1 от Регламент № 44/2001 — до европейския материален и процесуален обществен ред, а оттам и до националния обществен ред.
- 24 Именно с оглед на това се поставя въпросът дали решение и определения, постановени от съд на държава членка, които предварително признават и разпореждат плащане, под формата на временно обезщетение, на съдебните разноски (признаване, което по същество представлява санкция привидно като обезщетение за вреди) по дело, висящо пред юрисдикциите на друга държава членка, са в съответствие с обществения ред на Съюза. Без съмнение подобно признаване не е пречка за гарантирането на съдебната защита; упражняването му обаче се затруднява, тъй като молителят пред съдилищата на друга държава членка е длъжен (дори ако решението на държавата по произход е обявено за изпълняемо по мястото на основното му жилище или по основното му място на дейност, където се намира по-голямата част от неговото имущество), да заплати авансово, освен собствените си съдебни разноски, и съдебните разноски на другата страна, преди сезираната юрисдикция да постанови окончателно съдебно решение. Характерът на това осъждане като средство жалбоподателят да бъде подтикнат да се откаже от продължаването на производството, изглежда още по-очевиден, когато съответното решение предвижда, че може да се присъди допълнително обезщетение, ако разноските му се увеличат, тоест ако продължи производството. Този въпрос не засяга само икономически интереси, а ясно се отразява върху упражняването на основното право на безпрепятствена съдебна защита.
- 25 Освен това „anti-suit injunction“, известно основно в common law, е определение на съд, с което на дадено лице се забранява образуването или продължаването на съдебно или арбитражно производство в чуждестранен съд или в арбитражен съд. Първоначално съдържанието на „anti-suit injunctions“ се състои в забрана за образуване или продължаване на производството пред английските съдилища. Впоследствие е установена трансгранична форма на „anti-suit injunction“ и приемането на свързаната с него мярка във висящите производства в чужбина. „Anti-suit injunctions“ се произнася главно на основание, че предявяването на иск или

продължаването на производството пред съд на друга държава, било то недобросъвестно или неправомерно, би причинило вреда на ищеца. Това действие по същество цели съдът на една държава да се намеси в производство пред друга държава. Следователно по този начин съдът не се произнася само по собствената си компетентност, но и по тази на чуждестранен национален съд.

- 26 По-нататък запитващата юрисдикция се позовава на решение от 27 април 2004 г., *Turner* (C-159/02, EU:C:2004:228), в което Съдът постановява, че Брюкселската конвенция, която е наследена от Регламент № 44/2001, „трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска определение, с което съдът на договаряща държава забранява на страна по висящо пред него производство да предяви иск или да продължи производство пред съд на друга договаряща държава, дори тази страна да действа недобросъвестно, за да възпрепятства провеждането на висящото производство“.
- 27 Определението, с което съдът забранява на страна да предяви иск или да продължи производство пред чуждестранен съд под страх от санкция, обаче накърнява компетентността на последния да разреши спора. Всъщност всяко определение, което забранява на ищеца да започне такова производство, би трябвало да се разглежда като намеса в компетентността на чуждестранния съд, несъвместима със системата на Брюкселската конвенция (решение от 27 април 2004 г., *Turner*, C-159/02, EU:C:2004:228).
- 28 Съгласно член 35, параграф 3 от Регламент № 44/2001 в процедурата за признаване и декларация за изпълняемост не може да бъде преразглеждана компетентността на съда на държавата членка по произход и критерият за публична политика по член 34, точка 1 не може да се прилага по отношение на правилата относно компетентността, така че неспазването на тези правила не може да обоснове отхвърлянето на тази молба.
- 29 Впрочем различен би бил въпросът за намесата на съд на държава членка в съдебните правомощия на друга държава членка. Освен при изричните „*anti-suit injunctions*“ подобен въпрос възниква и при предварително изчисление и временно присъждане, под формата на обезщетение за вреди, на съдебни разноски (което представлява значителна санкция под формата на обезщетение за вреди) по висящо дело пред съд на друга държава членка. Това е валидно независимо от изхода на производството пред последния, което може да бъде неблагоприятно за жалбоподателите и дори в крайна сметка може да се установи, че тези юрисдикции не са компетентни да го разгледат, при което те ще се окажат единствено компетентни да изчислят и присъдят заплащането на съдебните разноски, направени в производството пред тях. Макар тези решения и определения да не са изрична пречка за предявяването на иска или за по-нататъшния ход на производството по иска пред съд на друга държава членка, това не променя факта, че по този начин е наложена предварителна санкция.

- 30 С оглед на това възниква следователно въпросът дали постановяването на решения и определения в този смисъл, което по същество засяга изхода на производството пред съд на друга държава членка, с мотива, че последният не е компетентен да разгледа даден спор, представлява намеса в съдебните му правомощия, която противоречи на обществения ред на Съюза, а оттам и на националния обществен ред.
- 31 В случая сезираният състав изразява съмнения по следните правни въпроси относно тълкуването на разпоредби от правото на Съюза.
- 32 Първо, трябва ли явното противоречие с публичната политика на Съюза, а оттам и с националната публична политика, което е основание за отказ за признаване и за декларация за изпълняемост съгласно член 34, точка 1 и член 45, параграф 1 от Регламент № 44/2001, да се разбира в смисъл, че освен изричните производства „anti-suit injunctions“, забраняващи откриването и продължаването на производства пред съд на друга държава членка, визира и решения или определения на съдилища на държави членки, които предотвратяват и възпрепятстват жалбоподателя при получаването на съдебна защита от съд на друга държава членка или при продължаването на вече висящи пред него производства, и съвместима ли е с обществения ред на Съюза такава намеса в компетентността на съда на друга държава членка да разгледа определен спор, вече висящ пред него (първи преюдициален въпрос, точка i)?
- 33 По-специално се поставя въпросът дали публичната политика на Съюза съгласно член 34, точка 1 и член 45, параграф 1 от Регламент № 44/2001 допуска предварително да бъдат предоставени временни обезщетения за вреди на молителите за признаване и за декларацията за изпълняемост на решението или на определение, постановено от съд на държава членка, с които на молителите за признаване и за декларация за изпълняемост се предоставя предварително парично обезщетение, с мотива че: а) след разглеждането на този иск делото е обвързано от споразумение за уреждане на задълженията, редовно установено и потвърдено от съд на държавата членка, който постановява решението и/или определението, и б) на съда на другата държава членка, сезиран от самия ответник с нов иск, липсва компетентност по силата на клауза за предоставяне на изключителна компетентност (първи преюдициален въпрос, точка ii).
- 34 Второ, в съответствие с разпоредбите на гръцкото право и на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ, посочени по-горе, представлява ли приемането на решения и определения в този смисъл, което противоречи на основните правила, вписани в самата същина на правото на съдебна защита в държавата членка по допускане на признаването (Гърция), основание за отказ за признаване и за декларация за тяхната изпълняемост съгласно член 34, точка 1 от Регламент № 44/2001, така че принципът на свободно движение на съдебните решения да е нарушен, и непризнаването поради

този отказ в съответствие ли е с разбиранята, възприемащи и насърчаващи европейската перспектива (втори преюдициален въпрос)?

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ